

Szolgálat szeretettel

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Korinthus 16:5-7;
2Korinthus 1:3-14; 2:5-17; 4:2; 7:5-13

„Mert sok gyötrődés és szívbeli szorongás között, sok könnyhullatással írtam nektek, nem azért, hogy megszorodjatok, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amely igen erős énbenem irántatok” (2Kor 2:4, RÚF).

Pál apostol nem volt mindig könnyű helyzetben. A bebörtönzések és az életveszélyes helyzetek között így írt: „Zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hanyódtam a tenger hullámain. Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztaságban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradásban és vesződségben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Ezeken kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja” (2Kor 11:24-28, RÚF).

A korinthusi gyülekezetnek írott levelében látunk néhányat azok közül a dolgok közül, amelyek „naponkénti zaklattatást” jelentettek neki – miattuk. Viszont ezzel együtt soha nem csökkent a szeretete irántuk, mint ahogy Krisztus szeretete sem szűnik meg irántunk. Éppen Jézustól tanulta meg az apostol úgy szeretni a gyülekezeteket, hogy a Jézustól felénk áradó szeretet tükröződjön benne (2Kor 5:14; lásd még 1Kor 11:1).

HÁLAADÁS

Olvassuk el 2Kor 1:3-7 verseit! Mi készíteti Pált itt hálára?

Pál hálás Isten vigasztalásáért, amivel a szenvedőket veszi körül. Ebben a részben a vigasztal ige (*parakaleó*) és a vigasztalás főnév (*paraklészisz*) összesen *tízszer* fordul elő, és ez egyharmada e két szó összes előfordulásának (huszonkilenc) 2Korinthus levelében. Úgy mutatja be itt Istent, mint aki „*az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban*” (2Kor 1:3-4).

Aki részesül Isten vigasztalásában, az ne tartsa azt meg magának (2Kor 1:4-5)! Csak az Isten vigasztalását tapasztaló, szenvedést átélt szív képes igazán vigasztalóan fordulni azokhoz, akik szintén megpróbáltatnak.

Pál azért tudta erősíteni az embereket, mert szenvedései között ő is tapasztalta Isten vigasztalását. „*Ha szorongatnak minket, az a **ti** vigasztalásotokért és üdvösségetekért van, ha pedig vigasztalást nyerünk, az a **ti** vigasztalásotokért és üdvösségetekért van*” (2Kor 1:6, ÚRK). Ez a szeretet!

Olvassuk el 2Kor 1:8-11 verseit! Miért fejezi ki a háláját itt Pál?

Pál így számol be nyomorúságukról: „*rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterheltettünk*” (2Kor 1:8, RÚF). A munkatársaival együtt attól tartottak, hogy elérkezett számukra a vég. Egy pillanatig úgy gondolták, hogy egyetlen reményük a feltámadás. Isten azonban megszabadította őket, és megváltozott a helyzet (2Kor 1:10). A halálfélelem után (2Kor 1:8) feltétel nélküli reménység vett erőt rajtuk, hogy Isten újból megmenti őket (2Kor 1:10). Istennek a múltban tapasztalt győzelmei bizalommal töltenek el azzal kapcsolatban, hogy a jövőben is megsegít. A bajokat Isten felhasználja arra, hogy bizalomra tanítson bennünket. A nehézségek lelki érettségre vezethetnek, legalábbis olyan mértékig, amennyire engedjük, hogy közelebb vonjanak bennünket Istenhez. Pál hálaadása bemutatja még a közbenjárói imádság erejét és az Isten szabadítása miatti hálát (2Kor 1:11).

Neked mi segít szenvedés közben, amit így vagy úgy mindannyian tapasztalunk?

TISZTASÁG ÉS ŐSZINTESÉG

A tegnapi részben megtudtuk, hogy Pálnak a korinthusiak iránti szeretete megmutatkozott abban is, ahogyan a nehézségeik között vigasztalta őket – amint ő is tapasztalta Isten vigasztalását (2Kor 1:1-11). Ma azt fogjuk látni, hogy a szeretete látszott meg abban, amilyen őszintén viszonyult a munkatársaival együtt a korinthusi gyülekezet tagjaihoz.

Olvassuk el 2Kor 1:12-14 szakaszát 2:7 és 4:2 verseinek fényében! Hogyan mutat rá Pál őszintesége a korinthusiak iránti szeretetére?

2Kor 1:12-14 szakasza vezeti be azt a tételt, amit Pál a levél további részében bővebben kifejt. Korinthusban voltak, akik megkérdőjelezték tisztességét és apostolságát. Azt gondolták, hogy ingadozó, határozatlan a jelleme, ezért nem alkalmas az apostoli szolgálatra. Válaszában Pál kihangsúlyozza, hogy munkatársaival együtt a legtisztességesebben viszonyult hozzájuk.

Két szó jellemzi Pál és a társai magatartását: tisztaság és őszinteség (2Kor 1:12). A „tisztaság” a görög *haplotész* szóból ered, ami úgy beszédben, mint magaviseletben az ember egyenességét, nyíltságát jelöli, a szándékok tisztaságát fejezi ki (Ef 6:5; Kol 3:22). Az „őszinteségnek” fordított görög szó (*eilikrineia*) szintén a tiszta indítékokra és becsületességre mutat.

A korinthusiaknak nem kellett volna kételkedni Pál szándékainak tisztaságában. Az apostol egyértelművé teszi, hogy tisztasága és őszintesége Istentől ered: *„Istentől jövő őszinteséggel és tisztasággal”* (2Kor 1:12, ÚRK). Még ugyanabban a versben újból kijelenti, hogy a szolgálathoz szükséges kvalitásokat Isten kegyelméből kapták.

Úgy tűnik, a Pállal szembehelyezkedők félremagyarázták korábban leírt szavait (2Kor 1:13-14). Az apostol garantálja, hogy szándékai világosak és érthetőek voltak. Biztos benne, hogy szavainak, szándékainak és tetteinek egyenessége világosan megmutatkozik majd *„az Úr Jézus napján”* (2Kor 1:14).

Előfordult már, hogy megkérdőjelezték a szándékaidat, indítékaidat, bármennyire is jót akartál és őszinte voltál? Mit éreztél akkor? Ezek szerint mennyire kell vigyáznunk, nehogy megkérdőjelezzük mások indítékait?

ÚJRATERVEZÉS, SZERETETBŐL

Korinthusban néhányan nem bíztak Pál szándékaiban és szeretetében. Ennek ma az egyik okát nézzük meg, vagyis azt, hogy változtatott az útitervén (2Kor 1:15–2:4).

Olvassuk el 1Kor 16:5-7 verseiben, hogy mi volt Pál eredeti útiterve!

Pál járt már Korinthusban korábban. 1Kor 16:5-6 versei szerint azt tervezte, hogy átmegy Macedónián, amikor visszaindul Korinthusba, és talán a városban tölti a telet. Onnan indulna tovább Júdeába, a jeruzsálemi szegényeknek gyűjtött adománnyal, amit nemcsak Macedóniában, hanem Akh ájában, Galáciában és Ázsiában kapott. Viszont megváltoztatta a tervét, miután Timóteustól rossz híreket kapott Korinthusból (1Kor 4:17; 16:10; 2Kor 1:1).

Efezusból egyenesen Korinthusba akart menni, hogy a Timóteustól hallott kérdésekkel foglalkozzon. Az új terv úgy nézett ki, hogy Efezus-Korinthus- Macedónia-Korinthus-Júdea (2Kor 1:15-16). Efezusból Korinthusba ment, de visszatért Efezusba. Változott a terve. Nem ment vissza Korinthusba, ahogy korábban akarta, legalábbis nem azonnal, mert az utolsó látogatása nem sikerült jól. Ezért tért vissza Efezusba, és inkább írt a korinthusiaknak. Levelet akart küldeni, nehogy egy újabb látogatás csak tovább rontsa a helyzetet (2Kor 2:1, 3).

Pál utolsó látogatása alkalmával félreértették a szándékait. Egyesek azt mondták Korinthusban, hogy megbízhatatlan és nem szereti őket igazán (2Kor 1:17). Vádjaikra válaszolva a tekintetüket Krisztus evangéliuma felé terelte. Hű maradt szándékához, hogy a legkedvezőbb alkalommal meglátogatta őket, mint ahogy Isten is hű volt Krisztus által tett ígéretei betartásában (2Kor 1:18-22). „*Mert Isten valamennyi ígérete őbenne lett igenné, és őbenne lett ámenné az Isten dicsőségére miáltalunk*” (2Kor 1:20, ÜRK).

A válasza tehát nem „igenek” és „nemek” összezavaró elegye volt a körülmények függvényében, ahogy a korinthusiak mondták, hanem „mindig igen”, amint Isten munkája lett „igenné” Krisztusban (2Kor 1:19).

Tehát Pál irántuk való őszinte szeretettel levelet írt inkább a korinthusiaknak, ahelyett, hogy meglátogatta volna őket, és nem ennek az ellenkezője miatt döntött így (2Kor 2:4). A fájdalmas találkozás utáni újabb látogatás további fájdalmakhoz vezetett volna, nem lett volna olyan örömteli, mint amire készült (2Kor 1:24; 2:3). Milyen könnyen félremagyarázták a szándékait!

MEGBOCSÁTÁS ÉS A SZERETET MEGERŐSÍTÉSE

Ahelyett, hogy Pál másodszor is ellátogatott volna Korinthusba, Efezusba visszatérve elküldte a később „szigorú levélként” emlegetett üzenetét (lásd 2Kor 2:3-4; 7:8, 12).

Olvassuk el 2Kor 7:5-13 szakaszát! Mi lett az eredménye annak, amit Pál a korinthusiaknak írt, és milyen reakciót váltott ez ki az apostolból?

Pál később Macedóniában találkozott Titusszal, akitől megtudta a remek hírt, hogy erős szavai milyen pozitív eredményre vezettek. Ez nagy örömet okozott az apostolnak. Korábban néhányan szembehelyezkedtek vele, de mostanra a gyülekezet mellé állt. Milyen fontos támogatni a vezetőinket! Az egyház tagjaiként így sokkal könnyebbé tehetjük a munkájukat.

Olvassuk el 2Kor 2:5-11 verseit! Mi itt a központi gondolat?

Ez a szakasz a gyülekezeti fegyelmezés esetét érinti. A teológusok között vita tárgyát képezi, hogy a vétkes itt vajon az a vérfertőző férfi, akit 1Kor 5:1-5 szakasza említ, vagy valaki más. Annak a személynek a befolyására a gyülekezetből némelyek megvádolták Pált, hogy következtelen, és az utazásával kapcsolatban meghozott döntéseiben nincs tekintettel rájuk. A kontextus miatt a második lehetőség tűnik valószínűbbnek. Minden esetre a szakasznak az a legfontosabb tanítása, hogy mit kezdjen a gyülekezet a bűnbe esett tagjával.

Ez a rész arra mutat, hogy az egyházfegyelem célja a helyreállítás, megbocsátással és a bűnös iránti szeretet megerősítésével (2Kor 2:6-8, 10). Arra is utal, hogy a fegyelmezés fájdalmas lehet, de szükséges. Egyes gyülekezetekben soha nem lépnek fel a kirívó, nyilvános bűnökkel szemben, nem foglalkoznak az ügyekkel, amit jó szándékkal tesznek, törekedve a „kegyelemre”. Mások viszont talán túlzottan szigorúak, kérlelhetetlenek és kíméletlenek. Fontos foglalkozni a bűnnel, de szeretettel. Ezért Pál arra biztatja a gyülekezetet, hogy fejezzék ki a szeretetüket a vétkező iránt (2Kor 2:8), ahogyan ő is szereti a gyülekezetet (2Kor 2:4).

A korinthusi gyülekezet fordulhatott szeretettel a vétkezőhöz (2Kor 2:8), hiszen őket is szerette Isten, ami megmutatkozott Pál szeretete által is. Milyen tanítás rejlik ebben a szeretettel kapcsolatban?

GYŐZELEM KRISZTUSBAN

Olvassuk el 2Kor 2:12-13 verseit! Hova ment Pál, miután megírta „szigorú levelét”? Mivel foglalkozott ott?

Pál szíve nehéz volt, míg Tituszra várt (2Kor 7:5-6), de nyugtalansága dacára is szüntelenül Jézusról beszélt (2Kor 2:12), annyira szerette Őt. Akkor még nem tudta, milyen eredményre vezet a levele. Alig várta Tituszt, hogy meghallja, miként reagáltak rá a korinthusiak.

„Tróászban végzett munkája eredményes volt, mégsem maradhatott ott sokáig. »Az összes gyülekezet gondja«, de különösen a korinthusi gyülekezeté, súlyosan nehezedett szívére. Remélte, hogy Titusszal találkozik Tróászban és megtudja tőle, hogyan fogadták a korinthusi testvérek a küldött tanács és feddés szavait, de csalódott. »Nem volt nyugalma lelkemnek – írta e tapasztalatát illetően –, mivel nem találtam Titusz testvéremet.« Ezért Tróászból eltávozott és átment Macedóniába, ahol Filippiben Timóteussal találkozott” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 213. o.).

Olvassuk el 2Kor 2:14-17 verseit! Hogyan reagált Pál, amikor Macedóniában találkozott Titusszal, és meghallotta, hogy a korinthusiak jól fogadták a szavait?

Pál örömmel mondja, hogy Isten „*Krisztusban mindenkor diadalra vezet minket*” (2Kor 2:14, ÚRK). Milyen gyönyörű megállapítás! A Krisztus jelenlétével teljes szív az Ő „*ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt*” (2Kor 2:14, RÚF).

Pál örömét fejezi ki Krisztusban azért, hogy fájdalmak között írt levelének a kívánsága szerinti gyümölcse lett (2Kor 7:5-9). Ez hatalmas győzelem! Közben 2Kor 2:17 versében újra megerősíti, hogy ő Krisztus őszinte apostola (vö. 2Kor 1:12). E szakasz szerint az különbözteti meg Krisztus hű szolgáját a hamistól, hogy az utóbbi önérdékből házal az evangéliummal, az előbbi pedig Krisztus iránti szeretetből, teljes szívvel hirdeti Isten Igéjét.

Mi motivál téged minden dolgodban, főként abban, amit Jézus nevében teszel?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A megszívlelt üzenet” c. fejezet, 213-220. o.

„Általában azok tudják a legjobban vigasztalni az embereket, azok árasztanak mindenütt napfényt maguk körül, akik a legnagyobb szomorúságot szenvedték el. Őket a megpróbáltatásaik megszelídítették és kedvessé tették. Nem veszítették el bizalmukat Istenben, amikor baj érte őket, hanem még erősebben kapaszkodtak óvó szeretetébe. Ők Isten gyengéd gondviselésének élő bizonyosságai” (Ellen G. White: *God's Amazing Grace*. 122. o.).

„Az odaszentelt keresztyéni élet mindig fényt, vigaszt és békességet sugároz. Tisztaság, tapintat, egyszerűség és hasznosság jellemzi. A befolyását megszentelő önzetlen szeretet irányítása alatt áll. Krisztus betölti az életét, és bárhová megy, világosságot hagy maga után” (uo.).

„Pál apostol szükségesnek találta, hogy megrója a rosszat, ami a gyülekezetben történt, de eközben nem veszítette el az önuralmát. Aggódva magyarázta tetteinek okát. Roppant körültekintően igyekezett kifejezni, hogy barátja a vétkezőnek. Megértette velük, mennyire fájdalmas volt számára, hogy fájdalmat kellett okoznia nekik. Érezte velük, hogy az érdekei megegyeznek a korinthusiakéval” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 6. köt. 1094. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) 2Kor 2:1-14 szakaszában Pál kifejti, hogy ő Krisztus őszinte szolgája. Miért alapvetően fontos ez a lelkeszi tulajdonság?
- 2) Mit árul el a keresztyén szolgálatban való rugalmasság értékéről az, hogy Pál változtatott az útitervén? Miért fontos nyitottnak lenni a változtatásra, ha szükséges?
- 3) Szolgálatá során Pálnak sok szívfájdalomban és aggodalomban volt része. Ez világosan mutatja, hogy az egyházi vezetők emberek, akiket ugyanúgy ér bánat, mint bárki más. Mivel tehetik az egyház tagjai könnyebbé a munkájukat?
- 4) Pál közvetlenül azelőtt említi a nyugtalanságát (2Kor 2:13), hogy Krisztusban nyert diadaláról szólna (2Kor 2:14). Hogyan beszélhetett egyszerre a gyengeségéről és az erejéről? És mi a helyzet velünk?

DIETRICH BONHOEFFER:

KI VAGYOK ÉN?

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
úgy lépek ki a cellámból
biztosan, derűsen, nyugodtan,
mint kastélyából a várúr.

Ki vagyok én? Gyakran mondják:
olyan szabadon, nyíltan, barátságosan
beszélek öreimmal, mintha
én lennék az, aki parancsol.

Ki vagyok én? Azt is mondják,
hogy a nyomorúság idejét
olyan egykedvűen, büszkén, mosolyogva
viselem, mint aki győzelemhez szokott.

Igazán az vagyok, akinek mások mondanak,
vagy az, akinek magamat tudom?
Nyugtalan, sóvárgó, beteg, mint a rabmadár.
Éltető levegőért küzdő, mint akit fojtogatnak.
Színekre, virágokra, madarak hangjára éhező,
jó szóra, emberi közelségre szomjazó...,
aki önkény és kicsinyes bántások miatt haragtól reszket,
zaklatottan nagy dolgokra vár,
tehetetlenül aggódik végtelen messze szakadt barátokért,
imádkozni, gondolkodni, alkotni üres és fáradt...,
elernyedni és mindentől búcsút venni kész?!

Ki vagyok? Ez vagy amaz?
Talán ma ez s holnap a másik?
Vagy egyszerre mindegyik? Emberek előtt képmutató,
önmagam előtt hitvány, érzékeny, gyenge nádszál?
Vagy: ami jó bennem, nem hasonlít
csak a győztes ellenség elől
fejveszetten hátráló, vert sereghez?!

Ki vagyok? Ez az árva tépelődés gúnyt űz velem.
Akárki: Tied vagyok. Te ismersz, Istenem.

Fordította: Túrmezei Erzsébet